

стражата на-вашето царство, и пострадахъ като Сногѣва человекѣка, който бѣгалъ отъ лѣвѣтъ за да го не издаде, намѣрилъ едно дърво високо, и вѣскачил се на него, а лѣво се запрѣлъ при корѣнѣтъ на-дървѣто, и тамо при дървѣто имало ѣзеро. Той отъ страхѣтъ лѣвски за да го неглѣда, поглѣдналъ на-горе камъ врѣхѣтъ на дървѣто, и видѣлъ змиѣ голѣма която ишла врѣхъ него. Той се оуплашилъ и се обърналъ да поглѣдне въ ѣзерето, и видѣлъ на край ѣзерето Крокодѣлъ, който зѣпалъ кога да слѣзне да го издаде. Тогава той рѣкълъ съ оумѣтъ си: Какво да направимъ, О азъ злоподѣчнѣю! ако слѣзнемъ долъ на землѣта, лѣво ще ме издаде живъ, ако сѣдѣмъ на дървѣто, змиѣта ще ме поглѣдне малко помалко. Подобрѣ да скѣкнемъ въ ѣзерето, и нека ме поглѣдне Крокодѣло иведемъ, нежели да се мѣчимъ живъ. Тогава скочилъ въ ѣзерето, и изал се отъ Крокодѣлѣтъ. Подобно пострадахъ и азъ, О царь Александре! отъ войскѣта ти бѣгахъ, и пакъ въ рѣцѣте ти паднахъ. Антиохъ мѣ рѣкълъ: на безщѣстнѣте человекѣцы много бѣды дохѣдатъ. Ты като чѣ чи доидѣхъ азъ тѣка, зашѣ да не додешъ както бѣше подобно, ами повѣгна. Но сега понѣже падна на рѣцѣте ми, зарадѣ любовѣта на-самодѣржца Бѣга, азъ ще ти избѣвимъ женѣта, дѣщерѣта, и сѣчкити те имѣтства, и съ чѣсть ще те пратимъ при майкати.